O Mercado Medieval

Ia ser un día perfecto. Pablo, Marcos e Xoán decidiron pasar a tarde do sábado visitando o mercado Medieval, preto do monte e lexos dos coches e ruídos, mercaron uns agasallos necesarios. Pra ir ao mercado vestironse de época, pra así mesturarse e participar no mercado.

As catro do serán xa se atopban preto do mercado este atopábase algo lonxe da súa vila. A medida que ivan chegando, e mentras que ivan planeando mil aventuras. A pesaxe e o ambiente eran máis cercanos ao medievo, a sensación era apaixoante ían descubrir un novo mundo, que xa era antigo.

Habia xogos, Teatro, postos nos que se vendían dende os doces máis apetitosos, ata os obxetos e agasallos máis enxebres. Tamén lles chamou a atención como unha muller mesturaba un líquido branco, con azúcar, grans de café e laranxa pra despois ser queimado.

A xente facía vida na calle comprabase, vendíase, mercabase facíase o Troque, pequenos grupos de mulleres, nenos correndo polo chan, artesáns, comerciantes, bruxas.

Ata unha vella de negro con un corvo no lombo, cunha saia raída e unha melena branca, apenas Tapada por un cachirulo do que colgaban unhas moedas

cun dente roto, andaba a vella coa mirada perdida, andaba
Tras un gato fuxido, deambulaba de un lado a outro
e mentres decía: Nenos, meniños, escoitade: "O sol
esconderase e a lúa vos atrapará", esta noite
cando o corvo voe i vádelo lamentar, e un de
vos desaparecerá.
Non podía ser, que mentres pintaría alí aquela
muller xa falando sen parar de algo Tan
malo.
Non fixeron moito caso os nenos, guiados pola ledicia
seguiron xogando e desfrutando do mercado. Pasou a Tarde
e logo chegou a noite, o sol fouse lentamente, o
sol e as estrelas eran a paisaxe dunha noite serea.
Xoán, Marcos e Pablo atopabanse cansos, había sido
un día de cousas novas. Pra chegar as súas casas
aún quedaba unha boa caminata, xa non era moi
cedo e era Hora de marchar.
De camiño, Xoan quería que foran por outro sitio,
había oído falar dun camiño máis curto, a lúa
iluminaría o camiño. Dispuxeronse a camiñar
Tan so os acompañaba a noite e a lúa.

Mentres comenaban xurdiron as bromas e as risas, que pronto rematarían, ao lexos pareceulles ver un espantallo, asustados comeñaban moi depresa, de súpeto o corvo da vella no lombo revoloteava por enrriba das súas cabezas.

O medo era pánico, o cuco e as sombras da noite, parecían mounstros que os perseguían. Aquel camiño parecía que non tiña fin. Escoitabanse ruídos, nin se vecan, nin se escoitaban xentes, Tiñan medo e estaban perdidos. Pasaba das doce da noite, cando os pais dos nenos sairon a buscalos, chegaron ao mercado, preguntaron e buscaron, naide lle soubo dicir donde estaban. Aquela mestura que viron os nenos, estaba prendida, era a queimada, deseraron cousas boas. Decidiron todos saír a buscalos ao monte.

O vento empezou a soprar, a lúa deixou de brillar, e as nubes enfadadas, xunto co Trono empezaron a Tronar. Tan so iluminaba o ceo os raios, o son dos relampagos, e as sombras das árbores que parecían xigantes, cos ían a atrapar, cansados

e con medo no corpo, esconderonse nunha árbore de sufeto atoparonse coa vella do corvo no lombo que de novo dicía : nenos, meniños, vinde cara o camiño, os nenos tiñan medo, berraban polo susto dos acontecementos. Ao lonxe viase unha luz, eran os seus pais mais a xente do mercado, a lúa volveu a saír, e as nubes máis a tormenta esfumaronse, atoparonse entre todos, foi tan so un soño, un susto, un pesadelo unha lección.

Antonio Julio Rodríguez González